

Sygn. akt I C 176/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łowiczu, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca: SSR Anna Czerwińska

Protokolant sądowy: Anna Pierścienievska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 maja 2016r. w Łowiczu

sprawy z powództwa **F. (...) N. Z. z siedzibą w K.**

przeciwko **D. J.**

o zapłatę kwoty 33.019 zł

1. oddała powództwo,

2. zasądza od powoda F. Z. (1) z siedzibą w K. na rzecz pozwanej D. J. kwotę 4.817 zł (cztery tysiące osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 176/16

UZASADNIENIE

W dniu 18 marca 2016r. powód – F. Z. (1) z siedzibą we W. wniósł pozew przeciwko D. J. o zapłatę kwoty 25.079,76zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 11.07.2014r. do dnia zapłaty oraz kwoty 7.939,24zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 4800 zł.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód podniósł, iż pozwana zawarła w dniu 6.07.2011r. z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu o numerze (...), którego w części nie spłaciła. W dniu 11.07.2014r. powód nabył od (...) S.A. wierzytelność wobec pozwanej w kwocie 33.019zł wynikającą z tytułu tej umowy kredytu. Podjęte przez powoda próby polubownego odzyskania należnej mu od pozwanej kwoty poprzez skierowanie do pozwanej wezwania do zapłaty okazały się bezskuteczne. Po dokonaniu cesji wierzytelności na rzecz powoda pozwana nie spłaciła zadłużenia.

(k.3-4 - pozew)

Sąd Rejonowy w Łowiczu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w dniu 25.03.2016r. Pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kosztów wysłania do sądu przesyłki zawierającej sprzeciw od nakazu zapłaty. Podniosła zarzuty nieudowodnienia istnienia, wysokości i wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem, braku legitymacji czynnej powoda, nieważności umowy kredytu, braku wykazania przekazania pozwanej przez bank środków pieniężnych, a także przedawnienia roszczenia. Wniosła o zobowiązanie powoda do złożenia oryginału umowy kredytu z dnia 6.07.2011r.

/ nakaz zapłaty –k. 60, sprzeciw od nakazu zapłaty –k.79-85/

W odpowiedzi na sprzeciw powód podniósł, iż zarzuty pozwanej nie zasługują na uwzględnienie i szeroko ustosunkował się do podniesionych zarzutów oraz wskazał okresy naliczania odsetek i kwoty, od których odsetki naliczono, a także stopę procentową odsetek.

/ odpowiedź na sprzeciw–k.96-99/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana w dniu 6.07.2011r. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu o numerze (...), na mocy której bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 30.000zł na okres 60 miesięcy na warunkach wskazanych w umowie. Łączna szacunkowa kwota wszystkich kosztów, wraz z odsetkami, prowizjami, i opłatami, które pozwana zgodnie z umową miała ponieść wynosiła 16.652,52zł. W umowie kredytu postanowiono, że bank może wypowiedzieć umowę m.in. wówczas, gdy kredytobiorca nie zapłaci w terminie określonym w umowie dwóch pełnych rat kredytu, za co najmniej dwa okresy płatności po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do spłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Termin wypowiedzenia umowy określono na 30 dni.

(dowód: umowa kredytu - k. 109-111.)

Pismem z dnia 19.11.2012r., doręczonym pozwanej w dniu 28.11.1012r., powód wezwał pozwaną do zapłaty zaległości w łącznej kwocie 1473,79zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia oraz wypowiedział pozwanej umowę kredytu na wypadek niezapłacenia należności w oznaczonym terminie, określając termin wypowiedzenia na 30 dni. Jednocześnie w piśmie wskazano, że zapłata całości zadłużenia przed upływem okresu wypowiedzenia spowoduje bezskuteczność wypowiedzenia umowy.

/ wypowiedzenie umowy, wezwanie do zapłaty, potwierdzenia odbioru- k.121-122/

Pismem z dnia 12.08.2014r., wysłanym do pozwanej, powód poinformował pozwaną o nabyciu wierzytelności od (...) S.A. i wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 33.019zł do dnia 22.08.2014r.

/wezwanie do zapłaty, potwierdzenia nadania- k.55-56/

Na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 4.07.2014r. (...) S.A. z siedzibą w W. dokonał sprzedaży wierzytelności na rzecz F. Z. (1) we W.. W aneksie do umowy sprzedaży wierzytelności sporządzonym dnia 1.08.2014r. strony umowy potwierdziły, że dzień przeniesienia wierzytelności nastąpił 11.07.2014r., a wierzytelności objęte umową wymienione zostały w załączniku nr 1 do aneksu. Z treści załącznika nr 1 do aneksu wynika, iż przedmiotem umowy sprzedaży wierzytelności była między innymi wierzytelność wobec D. J. wynikająca z umowy kredytu z dnia z dnia 6.07.2011r, która stała się wymagalna w dniu 29.09.2012roku, a zadłużenie na dzień 11.07.2014r. wynosiło 33.019zł, w tym kapitał w kwocie 25.079,76zł, odsetki w kwocie 7.680,51zł, koszty w kwocie 258,73zł.

(dowód: k. 11 i nast.– umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 4.07.2014r.wraz z załącznikami, aneks do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 1.08.2014r. wraz z załącznikami do aneksu -k. 44 -50)

Pozwana D. J. składając w dniu 30.10.2015r. zeznania w charakterze świadka w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez KPP w Ł. potwierdziła, że zawarła z (...) S.A. umowę kredytu z dnia 6.07.2011r. o numerze (...), a kwotę kredytu bank przełał na jej konto oraz że nie spłaciła części kredytu z powodu zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej.

(dowód: k. 103-104 protokół przesłuchania świadka D. J.)

Sąd dokonał następującej oceny dowodów i zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny był sporny pomiędzy stronami.

W ocenie sądu powód udowodnił fakt zawarcia umowy kredytu pomiędzy pozwaną a (...) S.A. z siedzibą w W. przedstawiając odpis umowy kredytu, a następnie jej oryginał- na żądanie pozwanej, a także fakt wypłacenia pozwanej kwoty kredytu. Wobec zawarcia umowy kredytu bankowi przysługiwało roszczenie o zwrot kredytu na warunkach określonych w umowie, a po stronie pozwanej- kredytobiorcy powstało zobowiązanie do jego zwrotu. Pozwana nie podważyła przedstawionych przez powoda dowodów zawarcia umowy kredytu i wypłaty kwoty kredytu. Gołosłowne okazały się również pozostałe zarzuty podniesione przez pozwaną, za wyjątkiem zarzutu przedawnienia roszczenia. Uwzględnienie zarzutu przedawnienia roszczenia skutkuje koniecznością oddalenia powództwa, zatem szczegółowe ustosunkowanie się do pozostałych zarzutów pozwanej nie jest konieczne. Sąd podziela stanowisko przedstawione w odpowiedzi powoda na sprzeciw od nakazu zapłaty w zakresie dopuszczalności zgłoszenia wniosków dowodowych przez powoda nie tylko w pozwie, ale również w toku niniejszego postępowania. Zgłoszone przez powoda dowody nie spowodowały zwłoki w rozpoznaniu sprawy, zatem w świetle przepisów art.207 par. 6 kpc i 217 par. 2 kpc nie było podstaw do oddalenia zgłoszonych wniosków dowodowych z dokumentów.

W ocenie sądu powód udowodnił zarówno fakt zawarcia umowy kredytu, jak i wymagalność roszczenia dochodzonego pozwem, fakt nabycia przez powoda wierzytelności wobec pozwanej od pierwotnego wierzyciela. Pozwana nie sprostowała zaś ciężącemu na niej obowiązku udowodnienia spełnienia swego zobowiązania wynikającego z umowy kredytu. Skoro powód udowodnił fakt zawarcia umowy kredytu i jego wysokość, to na pozwanej ciążył obowiązek wykazania, że spłaciła kredyt zgodnie z umową. W tym miejscu podkreślić należy, że zarzut pozwanej co do braku wypłaty przez bank kwoty kredytu jest sprzeczny z zeznaniami pozwanej złożonymi w charakterze świadka w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przez KPP w Ł.. W postępowaniu tym D. J. przyznała również, że nie spłaciła części kredytu. Dowody przedstawione przez powoda nie budzą wątpliwości sądu co swej wiarygodności, jednakże powództwo nie zasługuje na uwzględnienie z powodu przedawnienia roszczenia.

Pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia i zarzut ten okazał się skuteczny.

Stosownie do art. 117 § 1 i 2 k.c. roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu a po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko któremu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego spełnienia. Zgodnie z art. 118. k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Roszczenie podlegające ogólnemu trzyletniemu terminowi przedawnienia musi być bezpośrednio związane z prowadzeniem działalności gospodarczej albo dotyczyć świadczeń okresowych.

Świadczeniami okresowymi, do których stosuje się trzyletni termin przedawnienia, są świadczenia pieniędzy lub rzeczy oznaczonych co do gatunku, powtarzające się w określonych odstępach czasu, niestanowiące jednak z góry ustalonej całości (przykładowo: renta, czynsz, alimenty). Termin przedawnienia roszczenia o odsetki budzi zarówno w orzecznictwie jak i doktrynie liczne kontrowersje. W zasadzie poza sporem pozostaje, że tak zwane „odsetki kapitałowe”, ustalone przez strony jako zapłata za korzystanie z kapitału, przedawniają się z upływem 3-letniego terminu z art. 118k.c. Zgodnie z art. 360k.c. - w braku odmiennego zastrzeżenia – „są one płatne co roku z dołu, a jeżeli termin płatności sumy pieniężnej jest krótszy niż rok - jednocześnie z zapłatą tej sumy". Mimo, że całą sumę należnych odsetek da się zwykle określić z góry (gdy termin spłaty kapitału jest oznaczony), a zapłata może mieć charakter jednorazowy (termin krótszy niż rok), powszechnie akceptowana jest teza o okresowym charakterze tego świadczenia (por. wyrok SN z dnia 26 sierpnia 1976 r., III CRN 181/76, OSNC 1977, nr 4, poz. 78). Odsetki za opóźnienie są również świadczeniem okresowym, a zatem przedawniają się w terminie 3 lat. W tym zakresie Sąd, przychyliła się do stanowiska Sądu Najwyższego i większości przedstawicieli doktryny. (por. Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania. Część ogólna, Warszawa 2005, s. 78; E. Rott-Pietrzyk, J. Zralek, Uwagi o terminie przedawnienia roszczenia o zapłatę odsetek, M. Praw. 2004, nr 22, s. 1032; A. Brzozowski (w:) Kodeks cywilny..., red. K. Pietrzykowski, t. I, s. 458; B. Kordasiewicz (w:) System Prawa Prywatnego, t. II, s. 551, 552; P. Machnikowski (w:) Kodeks cywilny..., red. E. Gniewek, t. I, s. 414).

Bieg terminu przedawnienia, zgodnie z art. 120 § 1 k.c., rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Bieg przedawnienia roszczenia o zapłatę przez pozwaną świadczeń wynikających z umowy o kredyt, rozpoczął się w dniu, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Z przedstawionych przez powoda dokumentów wynika, że pozwana otrzymała wypowiedzenie umowy kredytu w dniu 28.11.2012 roku, a w piśmie tym wyznaczono termin 7 dni na zapłatę należności oraz trzydziestodniowy termin wypowiedzenia umowy biegnący od dnia upływu owego siedmiodniowego terminu. Zatem termin siedmiodniowy na zapłatę upłynął w dniu 5.12.2012r., a termin wypowiedzenia -w dniu 4.01.2013r. Wobec tego wymagalność roszczenia powstała w dniu 5.01.2013r. Na marginesie jedynie wskazać należy, że w załączniku nr 1 do aneksu do umowy sprzedaży wierzytelności strony umowy wskazały, że roszczenie banku wobec pozwanej stało się wymagalne w dniu 29.09.2012r., co jednak nie ma wpływu na skuteczność poniesionego zarzutu przedawnienia.

Roszczenie pozwu, jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej tak przez pierwotnego wierzyciela-bank, jak i nabywcę wierzytelności -powoda, a więc jako roszczenie, z którym występuje przedsiębiorca, podlega trzyletniemu przedawnieniu z art. 118 k.c. Termin przedawnienia upłynął zatem w dniu 5.01.2016r. , a pozew złożony został w dniu 18.03.2016r. Jednocześnie podnieść należy, że powód pomimo podniesienia przez pozwaną zarzutu przedawnienia nie przedstawił do dnia zamknięcia rozprawy żadnych dowodów na przerwanie terminu przedawnienia, a nawet nie podnosił, że termin ten uległ przerwaniu. Powód ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że pozwana nie wykazała zasadności sformułowanego zarzutu przedawnienia.

Stosownie do art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym (arbitrażowym), przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczeń; przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje.

W sprawie niniejszej powód nie wykazał, że doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia dochodzonego przez powoda roszczenia. Pozew w sprawie niniejszej złożony został po upływie trzyletniego terminu przedawnienia roszczenia objętego pozwem.

Wobec powyższego podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia okazał się skuteczny i powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi, na jego żądanie, koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony(koszty procesu). Na zasądzone koszty złożyła się kwota 4817 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego pozwanej, a w tym wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 4800zł ustalone na podstawie par. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5.11.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie i 17zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.